

İKİ TEKERLEK BİR UMUT

Upuzun bir yol var önümde.Bir yaz günü maviliğinde gökyüzü.Deniz yol arkadaşlığı ediyor bana,yanıbaşında selvi ağaçları.Yürüyorum ardımda bırakarak rüzgarı.Yürüdükçe bitmiyor sanki yol, yolun ıssızlığına bir de yalnızlığım ekleniyor.Kocaman yalnızlığım... Dalgalar üzerime geliyor sanki.Dev dalgalar karşısında küçülüyorum.Öfkeleniyorum ,adımlarımı daha da hızlandırıyorum.Rüzgar arkamdan ittiriyor beni.Adeta rüzgarla yarışıyorum.Deniz bir an için gözden kayboluyor.Asırlık ağaçlar çekilip yol veriyor bana.Kocaman engellere inat,ben çoğalıyorum adım adım.Koşuyorum, evet koşabiliyorum.Güneş batmak üzereyken yolun sonuna ulaşıyorum.Yolun sonu koca bir boşluk...

Boyası yer yer akmış duvardaki saat 9'u gösteriyor.Odadaki dayanılmaz sessizliği bozan tek şey saat sesi.Yelkovan akrebi kovalıyor.Tik tak,tik tak...Saatlerce uyumuş gibiyim.Oysaki sadece üç saat uyuyabilmişim.Gördüğüm rüyanın etkisinden olsa gerek nedensiz bir mutluluk var içimde bu sabah.Bir düşe doğmuş gibiyim.Şu sıralar devamlı rüya görür oldum.Eskiden olsa kafamı yastığa koyduğumda uykuya dalarken şimdi uyuyabilmek için önce kafamdaki düşünceleri kovmam gerekiyor.Rüyalarım ise hep yürüyorum sonunu bir türlü göremediğim yola doğru.Bir daha asla yaşayamayacağım duyguları sadece rüyalarımda yaşayabiliyorum.Saatlerce uyusam,saatlerce rüya görsem.Ama ne mümkün...

Güneş basma perdenin iri gülleri arasından belirdi.İlık bir bahar sabahı olmalı.Yan odadan annemin saatinin alarm sesi duyuldu,sonra ise koridorda ayak sesleri.Odamın kapısında o her zamanki güleryüzüyle annem belirdi.

-Ne zaman uyandın sen?

-Az önce.Anne perdeyi açar mısın?

Annem perdeyi açıp kahvaltıyı hazırlamak üzere mutfığa geçti.Yatağım pencerenin hemen yanında.Her sabah uyandığımda mutlaka sokağı görmek isterim.Ben sokağı izlerken annem hızlı bir şekilde kahvaltıyı hazırlamıştı. Onun yardımıyla tekerlekli sandalyeme oturdum ve masaya doğru ilerledim.Kızarmış ekmek kokusu tüm odayı sarmıştı.Üzerinde dumanı tüten çayımndan bir yudum aldım.Kahvaltı yaparken annemin bakışları üzerimdeydi,hissediyordum.Tek bir hareketimden ruh halimi anlayacak ya da bir yüz ifademe milyonlarca anlam yükleyecekti.Moralimi iyi tutmak için başta annem olmak üzere herkes bir şeyler yapıyor.Tekerlekli sandalyeye mahkum olduğum günden beri yanımda bir kişiyi bile asık suratlı,üzgün görmedim.Herkes ,her zaman karşımda o güleryüzlü ifadesini takınıyor.

-Nasıl uyuyabildin mi kızım bu gece ?

-Uyumak denirse evet, 3 saat uyuyabildim.

-İlaçlarını almadın mı yoksa?

-Aldım ama daha etkisini göremedim .

-Hava da ne güzel bugün.Zehra da gelince öğlen biraz dışarı çıkın kızım olur mu? Durgunsun bu sabah, açılırsın biraz.

Annem devamlı konuşuyor ,soru soruyor.Neden böyle dalgın olduğumu anlamaya çalışıyor, farkındayım.Ama başka türlü davranmam ki içimden gelmez, mutluymuş gibi yapamam.Dışarı çıkmak beni ürkütüyor.Korkuyorum insanların gözlerine bakmaktan, gözlerindeki acıma duygusunu görmekten,bana baktıktan sonra tekrar dönüp bakmalarından.Yanımdan geçip giderlerken hakkımda konuştuklarını duymaktan korkuyorum.

-Zeynep,daldın yine kızım .

-Evet dalmışım.Sen dışarı çıkın deyince bir an düşündüm.Anne biliyorsun dışarı çıkmak istemiyorum.Ben odamın penceresinden izleyeyim dışarıyı olmaz mı ?

-Kızım doktorun haftada birkaç kez dışarı çıkmanı söyledi,sana iyi gelecek gör bak.Okuluna gitmek istemiyorsun bari bu konuda lafımı dinle.

Okul...Evet sadece sınavlara girmek için okula gidiyorum.Yaşlıtlarımın karşısına bu şekilde çıkmak istemiyorum belki de ondan.Daha birkaç ay öncesinde özgürce yürüyebildiğim üniversitemde,üniversitemin bahçesinde tekerlekli sandalye ile görünmek fikri bile korkutmaya yetiyor beni.Ama arkadaşlarım beni ziyarete geliyorlar, ders notlarını getiriyorlar.Aslında annem haklı nereye kadar sürecek bu?Ne kadar kaçacağım,ne kadar saklanacağım?Hayatım hep bu evin içinde mi geçecek?Sokağı, o dahil olamadığım hayatı pencereden mi izleyeceğim sadece? Bilmiyorum...Ben bunları düşünürken annem beni sofrada bırakarak üstünü giyinmeye gitmiş.Ben ise her zamanki gibi pencereimin önüne geçtim,radyoyu açtım.

-Zeynep ben çıkıyorum.Yemeklerin dolapta hazır,Zehra da birazdan gelir zaten.Dediklerimi unutma, aklım sende kalmasın.

-Tamam,merak etme sen.Annem yanağıma bir öpücük kondurup evden çıktı.

Pencereyi açtım.Okula, işe yetişmeye çalışanların kalabalığı doldurmuştu sokağı.Pencere bu semtin en işlek caddesine bakıyor.Benim gibi yapacak bir şeyi olmayan biri için bulunmaz bir şey.Sokak günün her saati mutlaka canlı oluyor.Ben de hiç sıkılmıyorum sokağı izlerken.

Yine her zaman olduğu gibi sokağı izlemeye koyuldum.Karşıdaki bakkal iskemlesine oturmuş ,gözleri önündeki gazetesinde bir yandan okuyor ,bir yandan çayını yudumluyor.Kırmızı paltolu bir kadın koşar adımlarla durağa henüz gelen otobüse yetişmeye çalışıyor.İnsanlar birbirlerini ittirerek otobüse binmeye çalışıyorlar.İki erkek çocuğu sohbet ederek okula gidiyor.Bir adam elleri cebinde, kafası önünde adımlıyor sokağı.Derken karşıdan gelen yaşlı teyzeyi görmüyor, çarpışıyorlar.Orta yaşlı adam çekilerek yol veriyor.Bir taksi yan apartmanın önünde duruyor ,elinde bavuluyla genç bir kız iniyor.Küçük bir çocuk ellerinde ekmeklerle fırından dönüyor.

Sokağı izlerken yine düşüncelere dalıyorum.Düşünüyorum da acaba kaç kez sadece yürümek için yürüdük sokaklarda?Hep bir yerlere ,birilerine yetişmek telaşıyla geçip gidiyoruz sokaklardan.Kaçımız farkındayız o geçip gittiğimiz yerlerin ,attığımız adımların?Oysaki özgürce adım atabilmek kadar güzel bir şey var mıdır?İnsan hayatında bir kez olsun amaçsızca elleri cebinde çıkıp yürümeli sokaklarda.Hayatın hep içinde olduğumdan fark edememişim bunca zamandır .Ama insan hayatına bir kez seyirci olunca pek çok şeyi ıskaladığının farkına varıyor.Belki de en iyisi hayata seyirci olarak yaşamak ,perdeler kapandıktan sonra da alkışlayıp yine kendi dünyana dönebilmek.Benim yaptığım ise hayatın telaşına kapılıp güzellikleri kaçırmakmış sadece.Bunu yeni anlıyorum.

Kapıda anahtar sesleri duyuldu.Neredeyse öğlen olmuş.Gelen Zehra olmalı.

-Günaydın!

-Günaydın Zehra!

-Zehra ne kadar çok soru çözmüşsün öyle.Şimdiden gözüm korktu.

-Evet Zeynep, sabahlara kadar ders çalışıyorum.Az bir zaman kaldı sınava.Bu sene üniversiteye girmeliyim.

Gülümsedim.Zehra'yı ilk gördüğümde onun liseyi bitirdiğine inanmamıştım,o çocuksu ifadesini hala kaybetmemiş.Liseyi bitirdikten sonra ilk girişinde üniversite sınavını kazanamamış.Bu yüzden onun bu seneki telaşlı halini anlayabiliyorum.Birkaç kez Zehra'nın yapamadığı soruları çözmüştüm.O günden sonra benim anlatım tarzımı beğenmiş olacak ki her gün gelip benimle ders çalışmak istediğini söyledi.Böyle bir şeyi kabul etmemem mümkün değildi.Evde boş oturmak yerine birilerine faydalı olabilmek düşüncesi beni mutlu etmeye yeterdi.Yaklaşık bir aydır ona ders veriyorum.Zehra da aynı zamanda bana ihtiyaçlarımı gidermemde,yemek hazırlamamda yardımcı oluyor.Buna benim kadar sevinen biri de annem olmuştur herhalde.Beni Zehra'ya emanet ettiğinden gözü arkada kalmamış oluyor.

Zehra kitaplarını çıkardı ve ders çalışmaya başladık.Ona ders anlatırken kendimi çok mutlu hissediyorum.Bana kendi üniversiteye hazırlandığım günleri hatırlatıyor ondan olsa gerek .Yani her fırsatta hatırlamak istediğim ,yürüyebildiğim günleri.Zehra hiç geçmişime yönelik soru sormuyor bana, annem onu tembihlediğinden olsa gerek.Ben üzülme diyemiyordum her şey.Ancak kendimi daha değerli hissetmem gerekirken ben kendimi daha çaresiz, acınası hissediyorum.Konuşmak istiyorum aslında, konuştukça daha mutlu oluyorum ama herkes eskiyi hatırlamanın beni üzeceğini düşünüyor. Oysaki yanılıyorlar,unutmak, unutmış gibi yapmak daha da yoruyor,üzüyor beni.

Ders çalışmayı bitirdiğimizde saat dörde geliyordu.Biz ders çalışırken annem iki kez aradı ve dersten sonra dışarı çıkmamızı,havanın çok güzel olduğunu bir kez daha hatırlattı.

Zehra üzerime bir şeyler giydirdi, evden dışarı çıktık.Rüzgar ne kadar da güzel esiyor.Sokakta çocuklar top oynuyor.Yaşlı teyzeler kapı önlerine oturmuş, örgü örüyorlar.Birkaçı beni görüyor ,gülümsüyor ben de başımla selam veriyorum.Çocuklar geçmemiz için oyunu durdurup yol veriyorlar.Zehra heyecanla bir şeyler anlatıyor ama onu duymuyorum bile .Uzun zamandır ilk kez dışarı çıkıyorum.Bahar benim için gelmiş gibi.Ağaçlar ne de güzel çiçeklenmiş.

-İlerideki gölün kenarına gidelim mi Zeynep?

-Olur gidelim Zehra.

Gölün kenarına geldiğimizde dün gece rüyamda gittiğim yere benzettim göl kenarını.Tıpkı rüyamdaki gibi yol boyunca upuzun selvi ağaçları rüzgarın şarkısına eşlik ediyorlar.Birkaç çocuk gölde taş sektiriyor.Bir anne çocuğunun elinden tutmuş ,yürütüyor.Bir süre sonra elini bırakıyor ve çocuğun kendi başına yürümesini seyrediyor. Annenin gözlerindeki bir anlık mutluluk görülmeye değer.Çocuk ise yürüdükçe el çırpıyor, zaferini alkışlıyor.Yürüyebilmek bu çocuk için ne ifade ediyorsa benim için de aynı şeyleri ifade ediyor.Bir kez yürümeyi öğrendikten sonra hep yürüyebileceğimizi sanırız.Ne büyük yanılgı...

Zehra'nın bu kadar zamandır ne anlattığını merak edip kulak kesiliyorum.Sınavlarda süreyi yetiştiremediğinden bahsediyormuş.

-O zaman sen de sorularını zaman tutarak çöz Zehra .

Zehra şaşırılmış bir ifadeyle:

-Ben de onu diyorum ya çözüyorum ama yine de olmuyor.

Zehra anlatmaya devam etti.Hava biraz serinlemeye başladı.Neredeyse akşam olmuş.Ne çabuk geçmiş zaman.

-Zehra ben üşümeye başladım. Kalkalım mı?

-Olur tabi kalkalım.

Sokak tenhalaşmıştı.Hava da yavaş yavaş kararıyordu.Bir gün daha sona eriyor her gün gibi. Ben biraz daha umutluyum sanki bugün, bazı kararlar aldım.Durumumun farkındayım, bana hitap edildiği gibi 'yürüme engelliyim'.Ama bu benim insanlardan ,hayattan kaçmamı gerektirmez ki!Bedenimdeki engeli bir de yüreğime engeller koyarak artırıyorum.Ama hayatı kendime zorlaştırmaktan başka bir şey yapmıyorum.Bu güzel bahar günü, arnavut kaldırımlı bu sokaklar,bu yaşama bir yerinden tutunmuş insanlar,bu rüzgar ... İnsan bunlardan nasıl uzak tutabilir kendini?Bunca zaman ben nasıl hapsetmişim kendimi odama? Artık insanların ne düşündüğünü önemsemeden özgürce çıkacağım sokaklara.Hakkımda düşündüklerini gözlerinde görmekten korktuğum insanların yüzüne korkmadan bakacağım.

Düşüncelerim rüzgara karışıp beni terk ettiğinde evimizin olduğu sokağa girmiştik.Evlerin ışıkları yanıyordu.Sokak tüm sakinliğiyle akşamı karşılıyordu.

